

siger: han noget, som ikke er rigtigt, og som han ikke kan vide noget om. Det er en Paastand, som jeg ikke kan godkende. Han siger, at Valgavancementet i Modsætning til Anciennetetsprincippet er noget, som Venstre maa gøre sig til Talsmand for. Men jeg maa da gøre opmærksom paa, at da har Venstre forandret sig, siden Hærloven blev behandlet her i Tinget, thi da var det Venstre, der i særlig Grad kæmpede mod Anvendelsen af Valgavancementet af Frygt for, at man derved skulde skade Hæren og begaa Forurettelser.

Saa sagde den ærede Ordfører, at det vilde dog være mærkeligt, om Ministeren skulde møde her og give Forklaring om Administrationshandling og Forhandlinger med Embedsmænd indenfor sit Raaderum. Det finder jeg ikke mærkeligt. Det forekommer mig, at Flertallet har praktiseret denne Regel i en saadan Udstrækning her i Tinget, at der er al mulig Grund for os andre til i al Beskedenhed paa et Hovedpunkt, hvor det drejer sig om Forsvarskraftens Værd, at søge at formaa Ministeren til at give Grunde for, at han har forladt et af 14 Krigsministre praktiseret System for at gaa over til et, hvis Rækkevidde han i hvert Fald personlig ikke kan dømme om. Det synes jeg ikke er saa mærkeligt, thi det er dog, hvor meget end Ministeren med Loven i Haand kan hævde, at Fremgangsmaaden er forsvarlig, sikkert nok, at der her foreligger et Brud med Traditionen og hele den Udvikling, der er foregaaet.

Jeg skal først her nærmere forklare, hvad Talen er om, for jeg er meget bange for, at Ordføreren ikke selv er helt klar over, hvad det er, jeg kæmper med Krigsministeren om. Men her er ikke Tale om at fornægte Valgavancementet, thi det er hjemlet og var hjemlet før Hærloven af 1867. Her er ikke Tale om ubetinget at fastholde Anciennetetsprincippet. Nej, det, der kæmpes om, er den Oprykningssmaade for Springere af første Række eller første Grad — som man nu har kaldt dem —, der nu anvendes af Ministeren. Det er noget, der ikke kendtes før, og det trøster jeg mig til at kunne vise ved den Udvikling, der har fundet Sted. Det er det, der kæmpes om. Naar der er Tale om Spring, maa man huske paa, at jeg ikke har bestridt, at man kan være nødt til at springe Folk over ved Oprykningen fra Kaptajn til Stabsofficerer, naar det drejer sig om Besættelsen af en vanskelig Post, hvor der kun er ganske enkelte at vælge imellem. Det er noget, man altid har

kendt, men der er heller ingen, der har følt sig forurologet eller rystet derved. Det var ganske naturligt, thi alle vidste, at den eller den Mand var designeret til Pladsen eller noget nær var den eneste, man paa det Tidspunkt med Nytte kunde sætte paa Pladsen. Avancement fra Premierløjtnant til Kaptajn er saa stærkt begrænset, at naar Manden overhovedet er brugelig, tages han efter Anciennetet, undtagen ved hvert femte Avancement — som det nu til Dags er. Fra Kaptajn til Stabsofficer derimod tages ingen efter Anciennetet, men kun for saa vidt han anses for egnet. De Kvalifikationer, man forlanger, kan man stille saa skarpt, som man vil, men naar vedkommende er kommen ind i Rækken af dem, der bør avancere som i enhver Henseende skikkede dertil, springes han ikke forbi, men alle tages i den Rækkefølge, hvori de staa. Det er dette, man hidtil har forstaaet ved Valgavancement, og det er nødvendigt at gøre dette klart, thi ellers rodes jo det hele — Spring, Valg o. s. v. o. s. v. — sammen.

Naar jeg nu ved 1ste Behandling rettede en stærk Kritik mod det System, der praktiseres af den ærede Minister, var det netop, fordi der her er sket et afgørende Brud med det, man hidtil har anset for det rigtige paa dette Omraade, som stemmende med Hærens Tarv og som en Konsekvens af de Forhandlinger, efter hvilke Rigsdagen i sin Tid vedtog Hærloven af 1867. Jeg hævdede den Gang — jeg mente det berettiget og har heller ikke forladt det Standpunkt nu —, at naar Ministeren var gaaet den Vej, var det selvfølgelig ikke, fordi han troede derved at skade Hæren eller vilde begunstige nogen særlig — nej, naturligvis troede han, at det var det rette —, men det laa i, at han manglede den moralske Støtte, den Hjælp, han skulde have haft i Direktørposten, og som han, da han tiltraadte Posten som Minister, var ganske klar over, var nødvendig —, thi ellers vilde han ikke med det samme have forlangt Gagen til Posten.

Den ærede Minister svarede den Gang med en Omtale af Premierløjtnanternes og Generalernes Avancement, hvorom der i Virkeligheden ikke hersker nogen Uoverensstemmelse mellem Ministeren og mig. Han talte om, hvorledes det System, han nu anvender, blev praktiseret efter Krigen. Men alt dette handlede kun om de Generaler og Oberster, der var Tale om ved den Lejlighed, og kom ikke det Spørgsmaal, vi her drøfte, ved. Det var endda